

Z NAŠICH ŠKOL

Kanadský zápisník GTS

1/

Konference v zemi javorových listů

První den nás přivítala také Královská kanadská jízdní policie. Je vidět, že uniforma dělá divy.

O Kanadě jsme zatím měli jen neurčitě a teoretické představy. Vzdálená země s krásnou přírodou. A samozřejmě kolébka hokeje. V bližším poznání země javorových listů nám ale brání jedna maličkost, totiž Velká louže mezi Evropou a Amerikou. Autem ani autobusem tam dojet nelze. Díky moderní technice ale Kanada už není vzdálenou zemí. Letadlem jsme tam byli „natošup“.

A jak se stalo, že jsme tam mohli odletět? Od 18. do 24. září 2016 jsme se totiž zúčastnili mezinárodní konference Newcastles of the World v kanadském městě Newcastle v provincii Ontario, kam jsme byli vysláni jako dele-

gáti za naše jihočeské Nové Hradky. Na úvod malé vysvětlení.

Newcastles of the World je spolupráce několika Nových Hradů z celého světa, které už řadu let udržují vzájemné kontakty. První konference se konala již v roce 1998 v japonském Shinshiru (v překladu to znamená právě Nové Hradky). Od té doby se setkání konala každé dva roky. V roce 2014 se pořádajícím městem staly i Nové Hradky v jižních Čechách. Naše

Street Party – jednotlivá města se neformálně představují

svinenské gymnázium – které navštěvuje také mnoho novohradských studentů – oslovil v té souvislosti starosta Nových Hradů pan Vladimír Hokr, který hledal členy do delegace mladých s dostatečnou jazykovou vybaveností, jelikož hlavním jazykem konference je angličtina. Zapojili jsme se tedy do tohoto projektu s dalšími studenty gymnázia a reprezentovali jsme tak české Nové Hradky. Díky kontaktům, které jsme zde navázali a udržovali, jsme byli vybráni jako zástupci mladých i na následující konferenci do kanadských Nových Hradů. Česká delegace čítala 5 členů, dva za sekci dospělých (pan starosta Mgr. Vladimír Hokr a pan Robert Dulfer) a tři za sekci mladých – my dva níže podepsaní studenti a Michal Jarolímek, absolvent našeho gymnázia.

A tak jsme se tedy vypravili do kanadského Newcastlu. Z Prahy jsme letěli do Frankfurtu nad Mohanem, kde jsme přestoupili na let do Montrealu. Po přeletu do Frankfurtu nás čekal přesun přes celé letiště k letadlu společnosti Lufthansa. Prověrka na letišti byla důkladná, ale prošli jsme bez problémů. Cesta přes oceán trvala 7 hodin, naštěstí pro nás byly sedačky opatřeny obrazovkami s filmy, hrami, hudbou.

Poslední dvě hodiny letu jsme strávili skládáním písmenek ve hře pro osmileté děti, kde jsme se ze všech sil snažili o nový rekord. Povedlo se. Letadlem jsme letěli poprvé, a tak jsme v duchu přece jen byli trošičku nervózní. Zejména dlouhý let nad liduprázdným oceánem byl pro nás suchozemce nezvyklým zážitkem. Poznali jsme celkem pět letišť na obou stranách oceánu, a tak máme pocit, že už všechno známe. No, snad.

Po 13 hodinách cesty jsme ve večerních hodinách konečně přistáli v Torontu a odtud už jsme byli dopraveni do 80 km vzdáleného Newcastlu. Na rozdíl od všech ostatních delegací jsme nebyli ubytováni v hotelu, ale v domě postaršího manželského páru. Nemohli jsme si na nic stěžovat – jejich vstřícnost, otevřenost a pohostinnost nám udělaly obrázek o kanadském způsobu života.

První den byl náročný – posun času se projevil. Vstali jsme v půl páté ráno s pocitem, že zbývá hodina do oběda. Do místní Community Hall, kde probíhala většina konference, jsme dorazili mezi prvními. Po přivítavém uvítání jsme se usadili ke stolu společně s našimi britskými přáteli. Začaly první prezentace o jednotlivých Nových Hradech. Dozvěděli

S místní kytarovou hvězdou (ten zavalitý hezoun třetí zprava). Hrál a zpíval opravdu výborně.

jsem se tak, s jakými problémy se nyní potýkají a co čekají od této konference. Mezi členy mladé sekce následovalo krátké představování. Po obědě jsme pak podnikli prohlídku městské radnice, kde jsme narazili na paní Moniku, která s námi navázala, překvapivě pro nás, konverzaci v plynné češtině (v roce 1989 s rodiči emigrovali do Kanady, kde žije dodnes). Byla to krásná náhoda – člověka zahřeje na duši, když slyší rodný jazyk v tak vzdálených končinách. Večerní program zahrnoval slavnostní večeři a vystoupení různých hudebních spolků, např. koncert místního sboru v podání postarších dam, dále ukázka autentické hudby původního obyvatelstva. Byl to slibný začátek týdne.

V dalších dnech jsme se věnovali hlavním otázkám letošního ročníku: Jak stárnoucí populace ovlivňuje naši společnost, rodiny a mladé? Jak mohou mladí lépe posloužit starším a naopak? Nad těmito tématy jsme diskutovali v menších skupinách celý týden. Navíc byly diskuze prostoupeny přednáškami studentů a odborníků k této problematice. Ač toto téma bylo pro nás mladé trochu vzdálené, dokázali jsme dát dohromady poznatky, které nám pomohly vytvořit finální projekt. Mělo to být něco, co by sloužilo ve prospěch jak mladých, tak starších. První skupina stvořila Dům života – středisko pro lidi všech generací. Tato myšlenka vznikla na základě zkušenosti německé delegátky z Neuburgu. Mnoho mladých rodin hledá hlídání pro své malé děti, ale často bez úspěchu, prarodiče už často nežijí a hlídání od profesionálních chův není levná záležitost. Naopak starší lidé už často nemají nikoho, kdo by jim dělal společnost a poslouchal jejich příběhy. Zkombinovali jsme proto všechny aspekty a vytvořili místo, kde jsou všichni prospěšní všem. Starší lidé zastanou místo babičky a dědečka, naopak děti se stanou vnoučaty. Samozřejmě by zde byli přítomní i dobrovolníci, kteří by na vše dohlíželi a pomáhali v případě nutnosti. Druhá skupina pak přišla s myšlenkou tzv. mezinárodního sboru. Jednalo by se o hudební těleso skládající se z obyvatel Nových Hradů všech věkových kategorií. Sbory by se navštěvovaly, komunikovaly mezi sebou. Podrobně jsme probrali

i financování, zapojení dobrovolníků, reklamu a plno dalších důležitých bodů. Tyto dva projekty jsme poslední den konference přednesli členům sekce dospělých, tedy hlavně starostům všech zúčastněných Nových Hradů. Na nich už je, jestli dojde k realizaci či nikoliv.

Japonské delegáty jste opravdu nepřehlédli.

Celkově jsme si konferenci moc užili. Až na nepatrné detaily nebylo co vytknout. Jeden z největších přínosů vidíme v navázání nových přátelství se zajímavými a mnohdy velmi inspirativními lidmi ze všech koutů světa (jen tak mimochodem z řeči japonského delegáta vypadlo, že na kole objel zeměkouli... A to je jen jeden příklad z mnoha). V Kanadě jsme se cítili vítáni. Nebylo výjimkou, když na nás řidiči z aut projíždějících kolem mávali, jednou dokonce stáhli okýnko a volali na nás: „Vítejte v Kanadě! Užijte si to!“ Výlohy obchodů si místní zcela dobrovolně zdobili vlajčkami zúčastněných zemí. Pro komunitu to byla prostě prestižní událost. Lidé v obchodech jsou usměvaví, vždy vám poradí, zařídí cokoliv. Jednou jsme se v obchodě zeptali, jestli nemají pohlednice, bohužel neměli. Druhý den ráno mi paní hostitelka u snídaně sděluje, že kvůli nám natiskli nové. Jestli znáte ty předsudky o kanadském nekonečném omlouvání se, tak to nejsou předsudky. Opravdu za všechno, ať už jsou na vině nebo ne, se vám zdvořile omluví. Za vše poděkují, nemají problém s navázáním konverzace s úplnými cizinci. Byl to pro nás trochu kulturní šok. A zkušenost k nezaplacení. A tak stále v duchu děkujeme všem, kteří nám umožnili se konference zúčastnit. Doufáme, že spolupráce světových Nových Hradů bude pokračovat. Je to totiž svého druhu jedinečný projekt. A také šance pro další mladé lidi z našeho regionu. I pro naše mladší spolužáky. Vše, co lidi z různých zemí sblíží, má totiž obrovskou cenu a dává nám naději na lepší budoucnost.

Kristina Kropáčková a Ondřej Slípka
studenti oktávy Gymnázia Trhové Svině

Foto: členové výpravy

Dokončení příště

Návštěva hasičů v mateřské škole

V měsíci říjnu navštívili hasiči z Trhových Svinů kluby předškoláků Mateřské školy v Trhových Svinech. Cílem jejich návštěvy bylo seznámit předškoláky s náplní jejich práce. Použili vhodnou formu pro malé posluchače, čtení z knihy Hasičské pohádky. Děti upoutal zajímavý obsah pohádek, ale ještě více hasičská výzbroj. Měly možnost si vyzkoušet obleky a ochranné pomůcky. Hasičům se podařilo zaujmout děti celou hodinu a děti měly možnost si uvědomit vážnost a potřebnost jejich práce. Tímto bychom chtěli poděkovat hasičům, kteří věnovali svůj čas k výchově dětí k protipožární ochraně. Děti se ještě po odchodu radovaly z omalováněk, které na závěr dostaly. Těšíme se, že návštěva příslušníků hasičského sboru nebyla v naší mateřské škole poslední a děkujeme.

Lenka Buřičová

Dva dny (nejen) dějepisu ve Vídni

Středu a čtvrtek prvního listopadového týdne prožila 20-členná skupina žáků 9. ročníku Základní školy T. Svině ve Vídni. Na hustý déšť, kterým nás rakouská metropole uvítala, jsme vyrazili okružní jízdu po Ringstrasse a prohlídkou Hofburgu (Stříbrná komnata, Sisi muzeum). Počasí se mezitím umoudřilo a procházka vídeňskými ulicemi k chrámu sv. Štěpána už se obešla bez deštníků. Od skvělého pana průvodce jsme si vyslechli řadu zajímavostí a navíc nám přálo štěstí – zvon Pummerin, který je slyšet jen několikrát do roka, se před 18. hodinou rozezněl, aby oznámil počátek mše v den Památky zesnulých.

Druhý den nám na cestu do zámku Schönbrunn krásně svítlo podzimní slunce, a tak bylo těžké posoudit, jestli byly větším zážitkem zámecké komnaty nebo procházka zahradami s nádherným výhledem na Vídeň.

Následovala krátká prohlídka roztočivých staveb architekta Friedensreicha Hundertwassera (obecní dům Hundertwasserhaus, dům umění Kunst Haus Wien), ale tam už jsme byli všichni jak na trní – dalším a zároveň posledním a vrcholným bodem programu byla totiž návštěva Prátru.

Atrakcí, jako je legendární Obří kolo nebo 117 metrů vysoký řetízko-vý kolotoč Praterturn (se svými návštěvníky se otáčí rychlostí 60 km/h) se většina z nás nezalekla a ve zdraví přežila.

Tady je několik bezprostředních dojmů z povedené exkurze:

- Nejvíce se mi líbil Schönbrunn, výhled z jeho zahrad na Vídeň byl skvělý. (Zdeněk, 9. B)
- Stříbrná komnata byla úžasná. (Martin, 9. B)
- Líbila se mi procházka večerní Vídní, při níž jsme objevili spoustu zajímavých míst. (Michal, 9. A)
- V Hofburgu i Schönbrunnu mě nadchly audioprůvodce v podobě telefonů s poslechem v češtině. (Andrea, 9. A)
- Nezapomenu na výhled z Obřího kola. (Petra, 9. B)
- Nejlepší ze všeho byl největší řetízák ve střední Evropě s krásným výhledem na celou Vídeň. (Vojta, 9. A)

Text a foto žáci 9. roč. a Mgr. H. Halešová

Z NAŠICH ŠKOL

Kanadský zápisník GTS

2/

Od vody k ledu

Součástí konference Newcastle of the World nebylo samozřejmě jen mluvení. Podobně jako před dvěma lety my v českých Nových Hradech i kanadští hostitelé nám chtěli v rámci doprovodného programu ukázat místní zajímavosti.

A tak jsme si prohlédli Newcastle, město v úplné rovině na břehu jezera Ontario, westernové městečko Docville, které často využíva-

Niagara Falls – kanadská Podkova

jí i filmaři, navštívili jsme jadernou elektrárnu a také třeba jablečnou plantáž, na níž pracovali většinou sezónní dělníci z Mexika. A protože jsme se nacházeli v oblasti Toronta u Ontarijského jezera, nemohli jsme samozřejmě minout nedaleký úžasný div přírody – Niagara Falls. Niagarské vodopády. Natěšení jsme byli všichni.

Cesta k Niagarským vodopádům nám z Newcastlu zabrala po dálnici kolem jezera necelé dvě hodiny. Tahle světoznámá turistická atrakce se nachází v jižní části západního konce Ontarijského jezera, a to na řece Niagara, která vytéká z Erijského jezera a vtéká do Ontaria. Než jsme spatřili samotné vodopády, projeli jsme městem, které připomínalo spíše Disneyland nebo Las Vegas a zdálo se nám, že se to k takovému přírodnímu divu moc nehodí. Ale ve chvíli, kdy jsme o pár minut později spatřili cíl našeho výletu, už jsme jen udiveně valili oči na tu krásu.

Niagara Falls – Americký vodopád.

Cestou na parkoviště jsme viděli nejprve americkou stranu, kde se nachází první část vodopádů (větší Americký vodopád a menší Nevěstin závoj). Všichni jsme z toho byli paf, ale Kanaďané nás poučili, že tohle ještě nic není, že druhá část vodopádů (zvaná Podkova), která leží na kanadské straně, je mnohem větší a hezčí a Američané jim ji závidí. Fakt si nevymýšleli! Když jsme z bezpečí autobusu došli k zábradlí nad Podkovou, spatřili jsme obrovský kotelní vařík se vody, která s patřičným rachotem padala z výšky 52 metrů! Fotoaparáty jen cvakaly. Tím děsivým a zároveň nádherným kotlem zrovna proplouvala jedna

Výbava pro Niagaru, ale ... před vodou stejně neutečeš

z výletních lodí s červenými postavičkami na palubě. Tu barvu jsme pochopili vzápětí, když jsme cestou na palubu další výletní lodě dostali erární červené pláštěnky s logem Niagara Falls, abychom nezmokli. Ale ukázalo se, že pláštěnka je v té vaříci se vodě jen iluzí a upomínkovým předmětem. Ochranu skýtalo jen nitro lodi, ale kdo by se v takovém okamžiku schovával! Mladí Švýcaři to vyřešili po svém – shodili pláštěnky i trička a naplno si užívali vodní tříšť. A tak jsme propluli samým srdcem Niagarských vodopádů. Zázitek, na který určitě nezapomeneme.

Po zakotvení jsme vyrazili do obchodů. Každý si pochopitelně chtěl odvézt nějaký dárek z tohoto skvělého místa. Naše česká část výpravy se ale s ostatními busem do Newcastlu nevrátila, protože jsme si na večer zorganizovali zcela soukromý sportovní program. A který sport jsme my Češi zvolili? A v Kanadě? No samozřejmě hokej. Protože jsme byli v Kanadě zrovna v době, kdy se tu hrál Světový pohár, tak jsme neodolali - alespoň jeden zápas jsme toužili vidět na vlastní oči. A měli jsme i štěstí, sehnali jsme lístky zrovna na zápas české reprezentace s Američany. Do Toronta, kde se Světový pohár hrál, nás odvezl z Niagara Falls autem jeden z našich ochotných hostitelů. Dokonce jsme před zápasem stihli v poklusu navštívit i hokejovou Síň slávy (Hockey Hall of Fame), která se nachází právě v Torontu nedaleko stadionu, a do níž už bylo uvedeno docela slušné množství českých a slovenských hráčů i trenérů. Je to takové muzeum hokeje i NHL. Sáhnutí si můžete na přesnou stříbrnou repliku současného Stanleyova poháru (ten původní je vystaven za sklem), s níž jsme se pochopitelně vyfotili. Současný originál má po celý rok v držení vždy poslední vítěz Stanley Cupu.

A pak už jsme zamířili k Air Canada Center, kde se odehrávalo naše utkání. Uvnitř jsme se ještě převlékli do národních barev a na obličejích si namalovali české vlajky, které nám o chvíli později přiděly nečekané problémy. Věděli jsme, že v Kanadě berou prodej alkoholu (v tomto případě kanadského „piva“) velmi vážně, ale přesto nás překvapili. Ukázali jsme doklady, abychom dokázali, že už nám bylo devatenáct (to se tu přímo vyžaduje), ale pak si paní z obsluhy všimla, že máme vlajčky na tvářích. A odmítla nás kvůli tomu podle našich dokladů identifikovat. Zavolala tedy šéfa, který jako jediný mohl seznat, že jsme to opravdu my. No – jiný kraj, jiný mrav. Snahu Kanaďanů omezit přístup mladistvých k alkoholu ale musíme jen pochválit. Například na ulicích či v bécích kdekoli venku se tu vůbec nesmí pít.

V hokejové Síni slávy v Torontu.
O tu mísu uprostřed je
v NHL stále velký zájem.

Z NAŠICH ŠKOL

A pak začal mač. Netřeba říkat, že jsme naše hokejisty podporovali velmi hlasitě. A jelikož nám fandili i kanadští diváci, Češi měli v hledišti nepatrnou převahu nad fanoušky z USA. Konečný výsledek byl 4:3 pro Česko, z čehož jsme byli víc než nadšení. Američané, kteří seděli vedle nás, nám sportovně pogratulovali k vítězství a smutně začali odcházet. Chvilí po nich jsme šli i my. Z Toronta zpátky do Newcastlu už jsme neměli soukromý odvoz. Vlakem jsme museli dojet do Oshawy a z nádraží poté taxíkem do Newcastlu. Cesta zpátky byla trochu komplikovanější,

V hledišti Air Canada Center. Fandili jsme ... a pomohlo to! Česko – USA 4:3.

ale při vzpomínce na den plný zážitků jsme to ani nevnímali.

Ještě jsme absolvovali poslední jednací den konference, společné foto všech účastníků – a pak už zbývala jen cesta domů. Ale vzpomínky zůstaly – a navázaná přátelství také.

Kristina Kropáčková a Ondřej Slípka
studenti oktávy Gymnázia Trhové Sviny

Dokončení příště

Foto: členové výpravy

To je zlaté posvícení...

V pátek 11. listopadu měly děti našich mateřských škol v tanečním sále kulturního domu posvícení.

Hned na uvítanou děti dostaly krásné posvícenské koláče, které byly z části sponzorovány firmou Penam. Následoval program na podiu, kde několik nejstarších dětí v lidových krojích do mikrofonu zazpívalo, přednesly básně o posvícení a předvedly lidové tance, které si všechny děti rovnou šly vyzkoušet na parket. Paní učitelky dětem vysvětlily historii a smysl této tradice. Také přijel „svatý Martin“, který měl ten den svátek. Děti si zatančily na píseň „Už Martin na bílém koni, už zase přijíždí k nám...“ Pak si děti z každé třídy „vyrobily“ bílého koně. Také soutěžily ve zpěvu, v obratnosti – přitahování koláčů, a hlavně tančily za doprovodu čtyřčlenné kapely Bručouni pod vedením pana Kaleny, která nám každoročně hraje na posvícení.

Děti si martinské posvícení s lidovými písněmi, tanci a zvyky maximálně užily a my učitelky jsme rády, že tuto lidovou tradici uchovááme a předáváme další generaci.

Kolektiv učitelek MŠ Čtyřlístek

Jak k nám přišel Mikuláš...

Opět po roce se na nás přišel podívat Mikuláš se svojí početnou družinou. Vzal si s sebou dva čerty a dva anděly. Tímto bychom chtěli poděkovat GTS za každoroční spolupráci. Za Mikuláše a jeho družinu chodí totiž studenti předmaturitního ročníku.

Nadílka se konala v sále kulturního domu a zúčastnily se jí obě naše mateřské školy – MŠ Beruška a MŠ Čtyřlístek. Děti po třídách zazpívaly písničky, řekly básničky o čertech i o zimě a za odměnu dostala každá třída pytel s obrázkem čerta plný sladkostí.

Všechny děti slíbily, že budou hodné a poslušné. A tak čerti položili své prázdné pytle a metly do kouta a celá družina si s námi zatancovala na dětské písničky a písničky z pohádek.

Mateřská škola Trhové Sviny by prostřednictvím Trhovosvinenských listů chtěla poděkovat všem sponzorům, kteří v letošním roce poskytli škole dary:

Finanční dary:

Společnost Osam Trade, s.r.o.,

dodavatel úsporného osvětlení

A. Schmied, s.r.o.,

výrobce brýlí a významný regionální zaměstnavatel

Intercom Bohemia, s.r.o.,

dovozce vodoinstalačního materiálu

Finanční dary byly využity na nákup hraček a učebních pomůcek. Část peněz jsme investovali do organizace zábavného dopoledne pro děti na ukončení školního roku.

Materiální podporu poskytli škole:

Typ, oděvní družstvo

Doppler CZ, spol. s.r.o.

Poděkování v neposlední řadě patří též rodičům dětí, kteří poskytli škole finanční dary na nákup nových hraček.

Velice důležitá pro mateřskou školu je i podpora a spolupráce s místními organizacemi:

Městské kulturní středisko Trhové Sviny

Základní škola Trhové Sviny

Gymnázium Trhové Sviny

Myslivecký spolek Trhové Sviny

Hasičský záchranný sbor Trhové Sviny

Policie ČR

Všem, kteří se snaží podporovat předškolní vzdělávání v Trhových Svíněch děkujeme.

Přejeme příjemné prožití vánočních svátků a mnoho úspěchů v novém roce 2017.

Kolektiv MŠ T. Sviny